

THE THRONE
OF BROKEN
GODS

MEGTÖRT ISTENEK
TRÓNJA

ISTENEK ÉS SZÖRNYETEGEK

THE THRONE
OF BROKEN
GODS

MEGTÖRT ISTENEK
TRÓNJA

ISTENEK ÉS SZÖRNYETEGEK

AMBER V. NICOLE

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Amber V. Nicole: *The Throne of Broken Gods*
First published in 2023 by Rose & Star Publishing, LLC.
4144 Commonwealth Ave, La Canada, California 91011, USA

This edition arranged via DropCap Inc.,
the agent of the Licensor

Fordította
Rusznay Csaba

Szerkesztette
Takács Gábor

Borítóterv és grafika
Opulent Swag & Design

Térkép
DewiWrites

ISBN 978-963-636-543-1

Minden jog fenntartva

Copyright © Rose & Star Publishing 2023
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2025
Hungarian translation © Rusznay Csaba 2025

ONUNA

ECANUS

Pamycl

Hadremiel
ezüstvárosa

Boel

NAPSUGÁR-
SZIGETEK

Jacoul

AARIN

Omacl

Valoel

Adonacl

Conah

Charoum

Tadheil

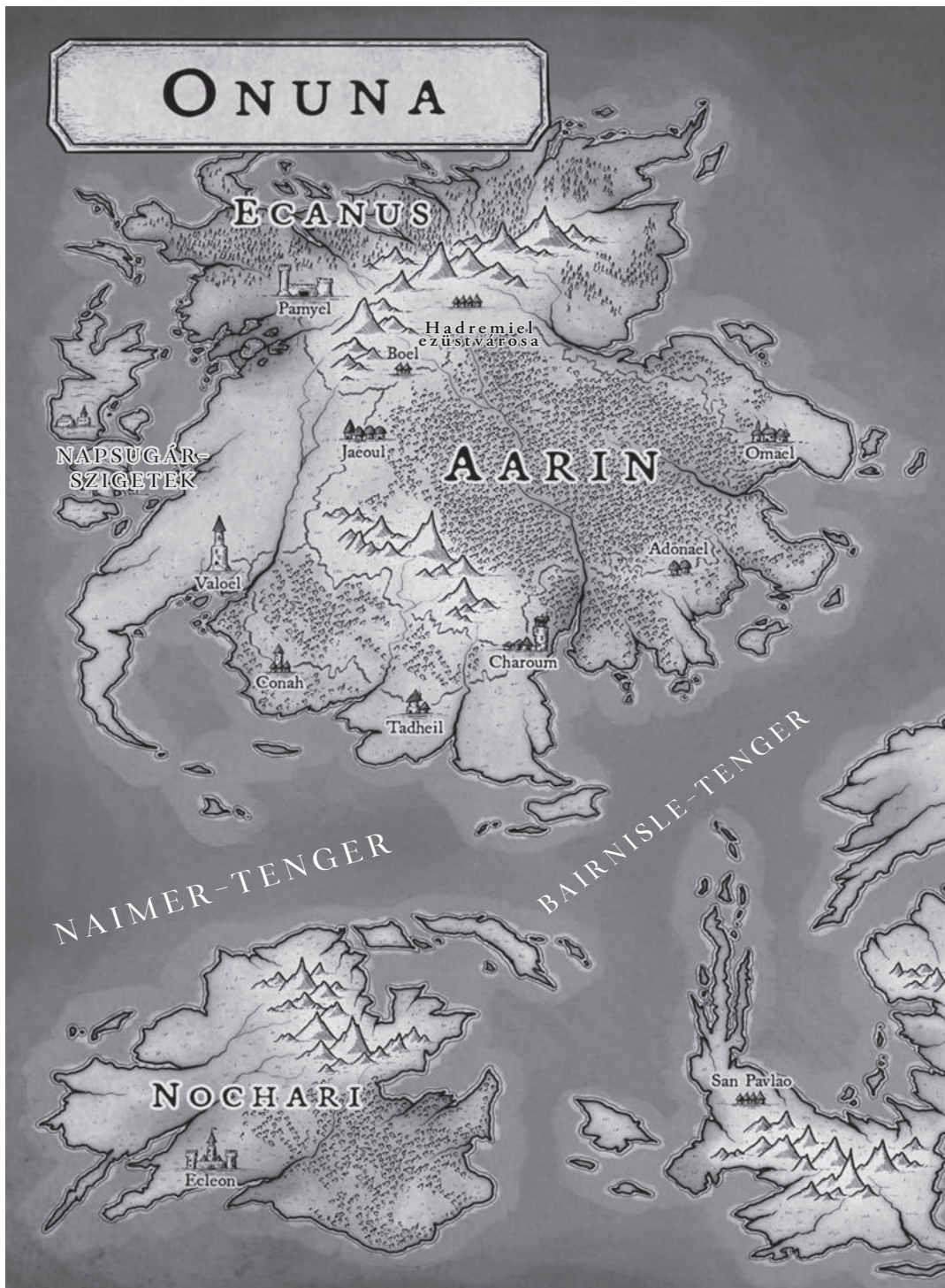
NAIMER-TENGER

BAINISLE-TENGER

NOCHARI

Ecleon

San Pavlao

HOLT-ÓCEÁN

NOVAS-SZIGET

IPIUQIN

Kashvenia

Hayyel

Arariel

Naaririel

Ruuman

Ophanium

Eoria

El Donuma

EL DONUMA

Chasin

Moracl

ZARALL

Tirin

HOLT-ÓCEÁN

AZ ISMERETLEN
MÉLY

NAIMER-TENGER

Egykor a világnak volt értelme. A húgom megbetegedett, Kaden pedig megmentette, lélegzetet adott neki, amikor a világ azzal fenyegette, hogy elveszi tőle. Megváltoztatott engem, a sajátjává formált, és olyan rendkívüli erővel ruházott fel, amelyektől még az éjszaka teremtményei is rettek. Cserébe azt tettem, amit mondott, és a magam módján törődtem vele. Igaz, a munkaidőm elég hektikus volt, és néha elfajultak a dolgok. „Öld meg ezt az embert, Dianna! Nyomorítsd meg őt, Dianna! Hozd el nekem azt a valamit, Dianna!” Sok követelést támasztott felém, mégis könnyen mentek a dolgok. Az egésznek volt értelme. Mindennek volt értelme, amíg nem találkoztam vele. Egy istenkirállyal, akit Világpusztítónak neveztek. Nem szándékosan hoztam vissza őt, ám amikor harcban megöltem az egyik égi alattvalóját, bosszúra szomjazva tért vissza közénk, és a világ megdermedt. Az utolsó élő isten ismét a mi síkunkon járt, és ebbe a Másvilág beleremegett.

Kaden egy ősi relikviát keresett, és ránk bízta a megtalálását. Belopóztam a halandók tanácsába, hogy lássam, magával hozta-e a Világpusztító. Évszázadokon át egyedül Gabby biztonságának garantálása motivált, akkor viszont a Világpusztítóban megragadott valami. Úgy vonzódtam hozzá, mint molylepke a lánghoz. Ezzel követtem el az első hibámat. A második hibám pedig az volt, hogy hagytam magam elfogni. A Világpusztító és a pribékjei bebörtönöztek, ám hiába próbálták kiszedni belőlem a titkaimat. Egy katasztrofális mentőakció során hoztam végül a döntést, amely félelmen, szereteten és Gabby biztonságának megőrzésén alapult, és mindent megváltoztatott.

Ezzel elkezdődött a neheze. Újabb alkut kötöttem Gabby életéért, ezúttal ellenséggemmel, a Világpusztítóval. Ennek értelmében az emberei megvédik a húgomat, amíg én segítek megkeresni a relikviát. Mindezt Gabbyért

vállaltam, nem volt más választásom. Állítólag az ellenségem ellensége a barátom, de el sem tudtam képzelni, az árulásom következményei milyen súlyosak lesznek.

Liam mellett maradtam, és összedolgoztunk. A relikvia keresésével eltöltött napokból hónapok lettek. A dühös pillantások lázas tekintetekké váltak, a veszekedések nevetésekké, a köztünk pattogó szikra pedig perzselő tűzzé. Egymás iránti gyűlöletünk megkopott, helyére valami sokkal halálósabb és sokkal édesebb került.

Miután hetekig a szövetségeseinknél időztünk, és a köztünk növekvő feszültséget kerülgettük, végre komoly nyomra bukkantunk, és elindultunk bevégezni a küldetésünket. Megtaláltuk Azrael Könyvét egy rég elfeledett sírban, ahol viszont csapdába estünk. Kétségbeesett helyzetünkben az életemet kockáztattam Samkiel és a világ megmentése érdekében. Végül a Világpusztító engem mentett meg ahelyett, hogy a könyvet szerezte volna meg.

Miután a könyv az ellenség kezébe került, életbe léptettük a B tervet, és meglátogattuk Samkiel világának romjait. Ott szembesültünk egy próféciával, amely szerint közeledik a világvége.

Tudtunkon kívül árulók férkőztek a sorainkba. Olyanokról derült ki, hogy Kaden parancsait teljesítik, akikre nemcsak a saját életemet bízom, hanem Gabbyét is. Kihasználták a távollétünket, és hogy megbüntessenek az árulásomért, elragadták az egyetlen, akit szerettem, és Kaden elé vitték.

Azonnal visszatértünk Onunába, de nem találtunk rá a húgomra, míg el nem ért minket egy világon és szférákon átívelő tévéadás. Kaden üzent nekünk, nekem, és azt akarta, hogy mindenki hallja.

Pusztán egy roppanás volt, egyetlen éles reccsenés, és a világ, melynek addig volt értelme, hirtelen értelmetlenné vált.

„Így ér véget a világ”, suttogta a sors, én pedig elhatároztam, hogy megmutatom, mennyire igaza volt.

Dianna

Húszezer-százhatvan perc telt el azóta, hogy elment, és én egyenként számoltam mindegyiket. Tekintetem a nagy órára villant a szemközti falon. Hatvanegy.

– Szóval egy hatalmas, pikkelyes-szárnyas szörnyeteg elpusztítja fél Ezüstvárost, aztán egyszerűen eltűnik? – A bemondónő a székében fészkelődve mered rám. Jillnek hívják, ugye? Vagy Jasmine-nek?

A forró fémtől sistergett a bőröm, ahogy letoltam magamról egy nagy lemezt. A föld megremegett, én pedig kiástam magamat a lyukból, amelyet a lezuhanásomkor ütöttem az utcába. Csengett a fülem, és amikor hozzáértem, nedvesnek éreztem a kezem. A rajta csillogó ezüst mindent elárult, amit tudnom kellett. Vér. Dianna olyan hangosan sikoltott, hogy beszakadt a dobhártyám.

Az újabb velőtrázó ordítás hallatán hátravettem a fejem. Fájdalom és düh és mérhetetlen szív fájdalom zengett benne. Belerázkódtak az ablakok, és nem tartottam kizártnak, hogy akár szférákon túl is hallatszik.

Egy erős szárnycsapás, aztán még egy, és már fel is repült. Nyomában mennydörgés hasított végig az égbolton, gyorsaságától felkavarodott a levegő. Fények villogtak és szirénák bömböltek az utcán, körülöttem az épületet lángok nyaldosták.

Csakis az együtt töltött időnkre tudtam gondolni, az első pillanattól az utolsóig. Dianna szavai úgy visszhangoztak a fejemben, mintha megint abban az átkozott kastélyban lettünk volna.

A mosolya felébresztett bennem valamit, és ezer éve először éreztem, hogy repedezni kezd a szívem körüli jéggréteg. Vastag szempillái alól nézett rám, mogoróbarna szeme úgy telt meg melegséggel, mintha számítanék neki valamit. Kinyújtotta felém az egyik kisujját, én pedig visszatartottam a lélegzetemet. Mégis mi lelt engem?

– Kisujjbecsszó, felség! Sosem hagylak el!

Akkor is olyan furcsa szavakat használt, mégis jelentettek nekem valamit. Mindenki, aki fontos volt számomra, elhagyott. Elveszítettem őket, majd elzárkóztam a külvilágtól, ez a lény azonban... nem, ez a nő megígért nekem valamit, amiért régóta könyörögtem. Azok az egyszerű szavak, az az egyszerű gesztus eltört bennem valamit, és a világom kifordult a sarkaiból.

Felbámultam az üres égboltra, és csak néztem, ahogy a sötét szárnyai végigverdesnek az éjszakán, míg karcsú alakja el nem tűnt a gomolygó felhőkben. Egyre messzebb távolodva tőlem.

– Megígérted – suttogtam, miközben tovább bömböltek a szirénák.

Zaj árasztotta el a híradós szobát, és ez visszarántott az emlékeimből a jelenbe. Forró fények öntöttek el minket. Nem tudtam felidézni a velem szemben ülő nő nevét, pedig többen is emlékeztettek rá.

Eltűnt? Ezt a szót használták. Reptében lyukat tépett az épület oldalába és a szívembe.

Magamra erőltettem egy hazugságból és kétségbeesésből alkotott mosolyt, és előrehajoltam.

– Az *eltűnés* finoman szólva sem megfelelő szó. Mint tudják, az efféle nagy erejű lények igen könnyen el tudnak rejtőzni.

Enyhe pír öntötte el az arcát, mire felfordult a gyomrom. Milyen könnyű mosollyal és kedves szavakkal manipulálni a halandókat. Fogalmuk sem volt, mi közeleg. Hogy mekkora pusztítás vár rájuk.

– Igen, és ha már itt tartunk, mit szeretne, hogyan szólítsák az emberek? – kérdezte a riporter. Közelebb hajolt, és egy kósza hajtincset a füle mögé simított. – Tekintve, hogy hivatalosan is visszatért...

Nem gondolkodtam és nem haboztam. Tudtam a választ, és azt is, hogy túl sokáig tagadtam.

– Samkielnek. – Újabb hamis mosolyt erőszakoltam magamra. Hát ennyire nem értik? – A Samkiel jó lesz. – Liam személyisége egy pajzs volt, amely mögé elrejtőzhettem, mintha ugyan bárkinek bebeszélhettem volna, hogy más vagyok, mint a Világpusztító. Liam egy új, noha tökéletlen kezdetre tett kísérletként szolgált. És Liamnek köszönhettem, hogy mindent elvesztettem. Ha az a király lettem volna, akinek az írások tartanak, az a védelmező, akinek a régi istenek emlékműveket állítottak, talán megmenthettem volna Diannát, és segíthettem volna rajta. Úgyhogy Samkiel voltam. Örökre Samkiel leszek, mert Liam meghalt Dianna szívének azzal a darabjával együtt, amely aznap éjjel odaveszett.

Visszatérve a boeli céhbe, tenyeremmel megtámaszkodtam az asztalon. Vincent felsóhajtott mellettem, és karba fonta a kezét.

– Az eredeti kérdésekhez kellett volna tartaniuk magukat. Sajnálom.

Szigorú tekintettel a mögöttem álló vékony férfira nézett, aki megigazította orrán a szemüvegét, és nyomkodni kezdte a mindig nála lévő tablejtét.

– Esküszöm, hogy ők változtatták meg a kérdéseket, nagyuram. Én sosem... – Elhallgatott. – Helyrehozom.

Felsóhajtottam, odasétáltam az ablakhoz, majd a férfihöz fordultam. Gregory. Így hívták. A Tanács tagja volt, azért rendelték mellém, hogy segítsen enyhíteni a halandók közti, egyre növekvő elégedetlenkedést. Vincent helyeselte a dolgot. Úgy tűnt, mindenki helyesli Gregory kinevezését. Mind látták, hogy több segítségre van szükségem, csak hogy ez a férfi nem tudta megoldani a problémámat.

– Mi is a maga feladata? – kérdeztem Gregorytól, miközben szúrós pillantást vettem Vincentre, tudva, hogy ebben sokkal inkább az ő keze van, mint ennek a remegő éginek.

Greg nyelt egyet.

– Dreadwell Parlamentjének 623. cikkelye előírja, hogy minden uralkodó mellett egy tanácsadónak kell szolgálnia – felelte. – Mély tisztelettel, nagyuram, a szülei mellett is szolgált egy, és önnek is szüksége van rá. Amint megérkezett, ki kellett volna nevezniük ön mellé, erre azonban nem került sor. Minthogy immár hivatalosan is visszatért, a Tanács úgy vélte, legfőbb ideje elfoglalnom a pozíciómat. Tudom, hogyan kell bánni a médiával, és rendelkezem tapasztalattal politikai, jogalkotási és bírósági ügyekben is. Tökéletesen alkalmas vagyok a feladatra.

– Áh! – Biccentettem, mire a szoba levegője elnehezedett. Vincent fészkelődött a székében, és arrébb tett néhány papírt az íróasztalán. – Tekintetbe véve a tökéletes alkalmasságát, feltételezhetem, hogy nem kell több ilyen ballépésre számítanom, ugye?

Gregory először Vincentre pillantott, aztán leszegte a tekintetét. Bárhová szívesebben nézett volna, mint rám.

– Megyek, intézkedem ebben az ügyben.

– Fantasztikus – mondtam, majd visszafordultam az ablakhoz, és kinéztem a tiszta égre meg az odalent nyüzsgő halandókra.

Hallottam Gregory távolodó lépteit, aztán becsukódott az ajtó.

A fények pislákolni kezdtek, mire vettem egy nagy levegőt, hogy lecsilapítsam az idegeimet. A zúgó lámpák hatására vettem még egyet – az orromon szívtam be, és lassan engedtem ki a számon.

– Ebből kiereszthetnél valamennyit! – Vincent zsebre tett kézzel lépett közelebb. – Egy újabb villámvihar nem árthat – biccentett az ablak felé.

Megráztam a fejemet.

– Napokig esett.

– De már felszáradt. Ereszd ki! Szükséged van rá.

Felemeltem a fejemet, és ismerős bizsergés támadt a bőröm alatt, ahogy magamhoz hívtam az energiát. Minden egyes atomot éreztem. Egymásba ütköztek, és lassan megidéztek a vihart. Energiaszál csapott ki belőlem, aztán vettem egy újabb nagy levegőt. A nap eltűnt, az égen vaskos felhők vonultak át. Mennydörgés rengette meg a világot, a felhők szétnyíltak, az eső

pedig úgy ömlött le, mintha egy hatalmas csapat nyitottak volna meg. A szelek üvöltésében is hallottam az utcán járó halandók szitkozódásait.

– Most jobb?

– Nem.

Az esőtől ostromlott ablakból a tükörképem bámult vissza rám. Új ruhákat kaptam, amelyek elvileg azt a célt szolgálták, hogy a halandók embe-ribbnek lássanak, de tudtam, hogy valójában az összeszedettség illúzióját próbálták kelteni velük. Az arcomat simára borotválták, a hajamat rövidebbre vágták. Egésznek és épnek kellett látszanom, nem pedig annak a meg-tört királynak, akiről olyan keveset tudtak.

Kényszeríts mosolyt magadra! Légy szalonképes, mintha a világod nem hullt volna darabokra!

Színlelj, színlelj, színlelj!

Ezt hajtogatta, ezt papolta Vincent. Azt akarta, hogy a halandók biz-tonságban érezzék magukat, és ne az járjon a fejükben, hogy világuk egy újabb katasztrófa küszöbén áll.

Villám hasította ketté az égboltot. Kinyílt az ajtó. A tükörképet fürkésztem. Azt akartam látni, hogy beront az ajtón, kezében egy tálca enniával, arcán széles mosollyal, mint a Vanderkai-kastélyban.

„Látod? Morcos, akárcsak te.”

A képmása szertefoszlott, és megpördülve Logant pillantottam meg, amint egy Gregénél kisebb tablettel a kezében bemasíroz az ajtón.

– Találtunk valamit.

Ellöktem magam az ablaktól, és a következő pillanatban már mellette álltam. Átnyújtotta nekem a tablettet, a kijelzőjén egy grafikon látszott. A kék, sárga és vörös oszlopok mind növekvő trendet mutattak. Amikor végignéztem rajtuk, észrevettem az alattuk lévő kis számokat is. Az idő bő harminc percet jelzett, de így sem tudtam kihámozni az értelmét.

– Mi ez? – sóhajtottam fel a homlokomat masszírozva.

Vincent visszavonult az íróasztala mögé, és onnan nézett minket.

– A hullámok olyan elektromágneses interferenciát jelölnek, amelyet a tévék és rádiók adnak le műsorsugárzás közben – magyarázta Logan. – Itt

lőtt ki, amikor Kaden beszélni kezdett, és ezen a szinten maradt, amíg...
– Elhallgatott, és tudtam, hogy bár még soha nem említette, neki is fájtt Gabby halála. – Szóval egy idő után megszűnt.

– És?

Vincent megköszörülte a torkát.

– Logan szerint az adás nemcsak nekünk szólt, hanem Onunán túlra is eljutott.

Logan csúfos mosolyt villantott rá.

– Nem tévedek. Olyan szintre lőtt ki, hogy nem csupán ennek a szférának az összes tévéjébe és rádiójába jutott el, hanem a szférán túlra is.

Vincent hitetlenkedő arcot vágott.

– Ahogy te gondolod. Szerintem viszont ez teljes képtelenség. Egyrészt a szférák le vannak zárva, másrészt mégis kinek szánta volna Kaden az adást? Mindenki halott. Tényleg azt hiszed, hogy valami kozmikus entitás még mindig életben van, és egy Diannáról szóló különkiadásra vágyik?

– Én miért csak most hallok erről? – néztem rájuk a homlokomat ráncolva.

Logan megköszörülte a torkát.

– Vincent úgy vélte, ez használhatatlan nyom, vagy csak egy újabb zsákutca, de amint megláttam a grafikont, tudtam, hogy igazam van.

Most Vincent köszörülte meg a torkát.

– A halandók megnyugtatására kell összpontosítanunk. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy megérzéseket és tippeket követve körbe-körberohangáljunk. A kiugrást okozhatták a kettejük által kibocsátott energiák, amikor...

– Nem Vincentnek tartoztok elszámolással! – csattantam fel. Nem akartam így beszélni vele, mégis sokszor tettem az elmúlt két hétben. Logan sötét pillantást vetett Vincentre, közben én közel hajoltam hozzá, és elvettem a tabletjét, majd a tekintetükkel mit sem törődve tanulmányozni kezdtem a kijelzőt. – Ha Logan esetleg mégsem téved, kihez beszélhetett Kaden? És ami még fontosabb, miért érdekelné az illetőt Dianna és a húga sorsa?

Logan megvonta a vállát.

– Nem tudom, azt viszont igen, hogy az energiakitörés olyan méretet öltött, hogy nemcsak a felszíni eszközökre volt hatással, hanem a műholdakra is. Lehet, hogy mi nem tudjuk elérni a szférákat, de...

– Semmi de! Ez képtelenség – szakította félbe Vincent.

Cívódásuk beleveszett a háttérbe, mialatt én a grafikont tanulmányoztam. Logannek igaza volt a kitöréssel kapcsolatban, ám az azt követő egyenest megpillantva szűnt meg körülöttem minden zaj és fény, és maga a világ is. Gabby halálával azonnal bezuhant, és lapos, egyenletes vonalként vonult végig a kijelzőn. Dianna üvöltése visszhangzott a fejemben.

– Köszönöm, Logan – szólaltam meg végül, félbeszakítva a vitájukat. Továbbra is a tabletet bámulva megfordultam, és ott hagytam őket.

– Még van ma egy interjúnk! – szólott utánam Vincent, de nem indult a nyomomba.

– Töröld!

– Nem lehet... – suttogetta Vincent.

– Akkor csináld meg te! – közölte vele Logan.

Elindultam a fő konferenciaterem felé, és a hangjuk mögöttem fokozatosan elhalkult. Felmentem a lifttel, közben végig a grafikont tanulmányoztam, millió és egy lehetőség futott végig a fejemben. Tegyük fel, hogy Logannek igaza van: ki akarna ilyesminek a szemtanúja lenni?

Belöktem a konferenciaterem kétszárnyú mahagóni ajtaját, odabent pedig már égtek a fények. A sötét bőrszék felém fordult. Manikűrözött körmök kopogtatták meg az asztalt, miközben a tulajdonosuk rám mosolygott.

– Ez új?

Dianna.